



שבת
שלום



פרשת ויגש

"ויאמר..אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם" (מ"ו, ג').

כאן גילה ה' את סוד הגאולה הנעוצה בשעבוד. אצל כל עם אחר עלול הדיכוי להביא לחיסולו. לא כן בעם ישראל- הרדיפות ליכדו את העם ושמרו על קיומו.

"ולא מצאה היונה מנוח"- רב יהודה בשם רבי שמעון בן לקיש אומר: אלו מצאה מנוח לא היתה חוזרת.

וכך "ובגויים ההם לא תרגיע ולא יהיה מנוח"- הא אילו מצאו מנוח לא היו חוזרים..

(ממעין האגדה- א. ארזי)

שעור פרשת השבוע: הרב ארי

ימי החול		שבת	
5.37	זמן תפילין /טלית	16.18	הדלקת נרות
		16.25	מנחה א' 14.00 ב' 16.25
9.00	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
16.38	שקיעה	6.45	שחרית א'
13.15	מנחה א' (בחד"א)	8.30	שחרית ב'
16.25	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.57	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	16.50	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.14	צאת השבת

יצא מלחמה ואלפוט' - סיפור יוסף ואחיו

כבר הרבה נכתב על הליך התשובה של האחים. הבעת החרטה הן על מכירת יוסף והן על הצער הגדול שהסבו לאביהם, דרך שינוי דרכיהם ביחס לבנימין אחיהם כולל נכונותו של יהודה (יוזם הצעת המכירה) להקריב את חייו לעבדות במצרים בלבד שיחזור בנימין אל אביו לארץ כנען. עם זאת פחותה יותר התייחסות המפרשים לתשובתו של יוסף דווקא ביחס לאחיו, כאן מעלים הפרשנים תשובה מסוג אחר המתבטאת, לדעתי, ביחסו אל אחיו כפי שמופיע בין פסוקי התורה בפרשתנו.

כשנתבונן בפרקים שמופיעים בפרשות הקודמות נמצא ביטויים קשים המאפיינים את יחסם של האחים ליוסף, 'ויוסיפו עוד שנה אותו..', 'ויקנאו בו אחיו..'. ויוסף מואשם ע"י הפסוקים בעוון חמור של הוצאת דיבה על אחיו, ומי היה מאמין שבעוד שנים יפלו איש על צואר אחיו בבכי.

והנה על רקע הוידוי הדרמטי של יוסף לפני אחיו, מעלה אוה"ח הקדוש את השאלה למה לא סיפר יוסף לאביו שהוא חי, ייתכן שבהיותו כעבד או בבית האסורים לא יכול היה לספר לו, אך כשעלה לגדולה במצרים מדוע אז לא הודיע לו?? תשובתו של אוה"ח היא שלא רצה לבייש אותם כמאמר חז"ל 'מוטב יפיל אדם עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו', כלומר יוסף הקריב הרבה בכדי לא להלבין את פניהם של אחיו לפני אביהם, ונתן להם אוכל בפעם הראשונה 'שידעו שאין איבה בליבו' ורק אח"כ סיפר להם. החפץ חיים מוסיף על הפסוק בפרשה 'וינחם אתם וידבר על לבם' שלא סיפר לאביו מה הייתה הסיבה אתו... ויותר מזה מצינו בדברי חז"ל, שהיה נזהר מלהתייחד עם אביו, כדי שלא יחשבו אחיו שיספר לאביו מה שקרה לו איתם.

כלומר, אם מבין אני נכון את דברי אוה"ח והחפץ חיים, יוסף עשה תשובה כזו שבמשך ימיו במצרים היה בזהירות מקסימאלית שלא ילבין את פני אחיו ולא יאלץ לומר עליהם דבר רע בפני אביו והרחיק מעצמו את האופציה שייאלץ לבחור בין לומר סיפור שקרי על אחיו או לומר עליהם לשון הרע. התודעה הגבוהה שסיגל יוסף לתת כבוד לאחיו שהיו לו בראשית כשונאים שהרשה לעצמו לומר עליהם דיבה לפני אביהם ולבסוף נזהר כל כך בכבודם היא תשובתו.

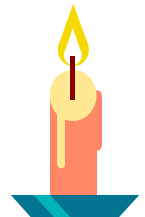
סיקו נא

נר זיכרון-

ה' טבת- יום פטירתו של יהודה אלפרשטיין ז"ל (אביה של ריבה זוהר) (תשמ"ו)

ו' טבת- יום פטירתה של חברתנו שרה לוי ז"ל (תשס"ג)

ח' טבת- יום פטירתו של חברנו מיכה רוזנטלר ז"ל (תשס"ו)



תַּעֲנִית עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת יוֹם שִׁשִּׁי

ביום שישי הבא נציין את תענית עשרה בטבת, היום בו החל המצור על ירושלים. יום זה נקבע ע"י הרבנות הראשית לישראל כיום תענית על שואת יהודי אירופה. תענית ביום שישי היא מציאות שאינה שכיחה, ולמעשה מתרחשת רק בעשרה בטבת.

המשנה במסכת תענית מספרת על אנשי מעמד (קבוצת אנשים בכל עיר ועיר שהיו מתכנסים בזמן שביהמ"ק היה קיים כדי להתפלל שהקרבנות יתקבלו ברצון) שהיו מתענים בימים שני, שלישי, רביעי וחמישי, אבל ביום שישי לא היו מתענים מפני כבוד השבת. גם תענית אסתר, שזמנה בערב פורים, מוקדמת ליום חמישי כאשר פורים חל במוצ"ש (כמו השנה) למרות זאת, כתב ר' דוד אבודרהם (סדר תפלת התעניות):

וחילוק יש ביניהם שארבעת הצומות הם נדחין לפעמים כשחלו בשבת חוץ מעשרה בטבת שאינו חל לעולם בשבת אבל הוא חל לפעמים ביום ששי ומתעניין בו ביום ואפילו היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שנאמר בו (יחז' כד ב) 'בעצם היום הזה' כמו ביום הכפורים, ושאר הצומות אינן חלין לעולם ביום ששי.

מטרת התענית כלשון הרמב"ם היא (הלכות תעניות פרק ה, א): 'כדי לעורר הלבבות ולפתוח דרכי התשובה'. נדמה שכמות הגשמים המועטה לה זכינו עד כה משתלבת השנה היטב עם החיוב הקבוע להתענות.

סדר התפילות ביום זה כמו בכל תענית ציבור (קריאת התורה בשחרית ובמנחה והפטרה), לכן נקיים מניין אחד לתפילת מנחה ביום שישי ב 13:30. סיום התענית לאחר תפילת ערבית בזמן הקידוש שבתחילת הסעודה. השיעור הקבוע לאחר התפילה בליל שבת לא יתקיים בשבת זו.

לכן, נציין יחד עם כל עם ישראל את התענית ביום שישי על פי הסדר הבא:

6:00 – תפילת שחרית (קריאת 'ויחל משה', אבינו מלכנו)

7:30 – תפילת שחרית בבית הספר.

13:15 – שיעור קצר של הרב בענייני דיומא

13:30 – תפילת מנחה – מנין אחד בלבד (קריאת 'ויחל משה', הפטרת 'דרוש ה' בהמצאו', 'עננו' בתפילת לחש ובחזרת הש"ץ. לא אומרים 'אבינו מלכנו' בגלל קדושת השבת).

16:18 – כניסת שבת והדלקת נרות.

16:40 – קבלת שבת ותפילת ערבית.

17:00 – סיום התענית.

"כִּי אָמַר ה' צָב-אוֹת צוֹם הַרְבִּיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֶשְׂרִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוָה יְהוּדָה לְשָׁשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה וּלְמַעֲדִים טוֹבִים וְהָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם אָהָבוּ" (זכריה ח, יט)

"לזכור ולא לשכוח"

החיפוש אחר כל הקורות את חנה קאסוטו הי"ד במחנות המוות ועד שובה לאיטליה.

חיפוש שיוזמיו היו נכדיה מתוך הבנה שאין בידינו מידע על הגיהינום שעברה.

מספרת: בתה, שושנה עברון

יום חמישי ט' בטבת 12.12 בשעה 20:45. במועדון לחבר

1. תרבות

הציבור מוזמן

ביום חמישי שעבר - נר ראשון של חנוכה - הוצבה בכניסה לחדר האוכל תיבה ולידה 'כתב חידה יומי' מאתגר במיוחד ומתחלף - לכל אחד משמונת ימי החנוכה. מאחורי הרעיון המקורי עמדו מדריכי שבט מעלות: רוני צימבליסטה, רותם וויס וברק ברנע שהפעילו את חניכיהם תוך 'פרסום הנס' וכך התאפשר לכל אחד מהעוברים לנסות כוחו במשימה. פתרון החידה הפנה את החניכים למקום בסעד שם חיכה לפותר נכונה, נר ועליו שמו במטרה לאסוף כמה שיותר נרות. נשמע רציני, מושקע ומיועד לבעלי ידע והרבה.. סבלנות.

ביום שני - נר ששי של חנוכה, ארגנה לנו וועדת תרבות ערב מהנה במיוחד תחת הכותרת: "בחצרות חסידים". גיל כהן-מגן - 'צ'לם מתאבד' שפוליטיקה רותחת ואירועים ביטחוניים הפסיקו לרגש אותנו, החליט לשים פעמיו למקומות שמשטרת ישראל וכוחות הביטחון מדירים רגליהם ממנו. בלב ליבה של היהדות החרדית הקיצונית בה הצילום אסור בתכלית האיסור, החליט צלם 'רויטרס' לשעבר ומערכות העיתונים הנחשבות כיום, ליישם את כישרונותיו חרף כל הסכנות. מקבץ הצילומים שהפיק במשך כעשור מאפשר לנו הצצה נדירה לחיי החרדים בישראל, המתנהלים מאחורי דלתות נעולות. במקרים רבים רכש גיבורנו את אמונם של אנשי המקום, בזכות עמדתו האוהדת ובכך פילס דרכו למחוזות השמורים רק לו. להבדיל מצלמים אחרים, הנוהגים בהתנשאות ושמים עצמם במרכז, נטמע גיל בטבעיות בחברת נושאי צילומיו ומתוך יחסי אמון נדירים, הם גומלים לו בהזמנה ב 'קריצה' לאירועים חשובים מבעוד מועד. היה זה ערב מרתק ומשעשע בזכות תמונות כמו 'פדיון פטר חמור' בו נראה עיר רך וצעיר, המקושט בחגיגות בשרשראות פרחים ובבלונים, יושב לו בנחת על גזוזטרה מול קהל מעריציו, חבוש במגבעת שחורה. או 'מצווה טאנץ' (ריקוד מצווה) בחסידות 'סאטמר', הנערך לקראת סיום טקס החתונה בשעה 03.00 לפנות בוקר, ובו נראית אם הכלה מפהקת, הכלה נרדמת, הקטנטנים ראשם שמוט, ורק השדכנית עומדת על המשמר בעיניים פקוחות ובצלילות מופלאה..

ביום שלישי - הוציאה וועדת חינוך את בני ובנות כיתה י"ב לטיול האופניים המסורתי. השנה הועתק המסלול המקורי ובמקום לדווש לאילת, רוכבת החבורה מ 'חוף לחוף' - בין זיקים לים המלח. מדובר בתכנית חדשנית אשר נהגתה ותוכננה בבית מדרשו של בנצי לנדאו המשמש כמדריך הטיול ועליה ידווחו המארגנים והמלווים וביניהם: אריאל סאסי, אופיר הימן וניר לייכטר, בפרוטרוט- בעלון הבא.

ובערב נר שביעי של חנוכה- התקיים 'יריד הצדקה' בניצוחן של אור זיוון, גיל פיש וצוות החינוך שלעזרתן נרתמו כל ילדי הקיבוץ. כספי היריד מופנים השנה לטובת עמותת 'בת מלך' שמפעילה מקלטים לנשים חרדיות/דתיות וילדיהן הנאלצים לעזוב את ביתם בגלל אלימות במשפחה. רבים וטובים מאנשי הקהילה, נידבו מחפציהם והיריד התקיים באווירה עליזה ובתוספת מקורית של קריקטוריסט המצייר פורטרט-קומי תוך דקות, ממש כמו אלו היושבים בחוצות הערים הגדולות בעולם. תור ארוך השתרך לדוכן הפנטיק ששמעו יצא למרחוק ודוכני המזון אותם הפעילו ילדי התיכון בארגונם המסור של נעמה ואשר רוטנברג - קצרו תהילות ותשבחות. נציין את פינת האיפור והלק שהיו אטרקטיביות והכניסו ממון רב למען המטרה הנעלה ואת דוכן ה 'צילומים על מגנטים' שמיגנט אליו את הקהל. נספר על עציצי הרקפות והפרחים, היצירות והעבודות, התמונות, המוזות, ספרי הקודש והמאפים אותם אפו הילדים באותו הבוקר. יישר כוח לכולם!



'אחת מלפני' לאה ימ'ני - פרקי זיכרונות

הזיכרון הראשון שלי קשור לתקופה בה גרתי עם משפחתי בהרצליה. הסיבה לשהותנו בהרצליה קשורה בפעילות החשאית שעשה אבי ב'הגנה', בהברחת עולים ונשק לארץ, והיה מבוקש ע"י שלטון המנדט הבריטי. יתר זכרונות ילדותי מתרכזים בירושלים- בביתנו בן שלושת החדרים שברחוב ההסתדרות. ישנו ביחד עם ההורים באותו החדר. החדר השני שימש לאכילה ולשיעורי בית והחדר השלישי הושכר. אחרי מלחמת העולם השנייה התגורר דודי שהגיע כמעפיל עם אשתו ובנו הקטן בחדר שקודם הושכר.

אבא עבד במשמרות אחה"צ, ערב ולילה. את אמי כמעט ואינני זוכרת בריאה, למעט זיכרון יחיד בו היא לבושה במיטב בגדיה כשהיא ביחד עם אבא לקראת יציאתם לעבודה. מששמע סבא ז"ל שאמא עובדת גם בלילות שבת ובשבת, אמר שמי שעובד בשבת סופו שייפגע בגופו. זמן לא רב לאחר מכן התגלתה אצל אמי מחלת הטרשת הנפוצה שלאחר שלש שנים של מחלה הביאה אף למותה והיא רק בת 34.

מתקופת מחלתה של אמא זכורה לי תמונה נוספת הקשורה במחלת הדיפטריה בה חליתי. באותם הימים לא היתה אנטיביוטיקה והחולים נזקקו לאשפוז בבי"ח בבידוד מוחלט. הייתי בכיתה ד' ואושפזתי בשערי צדק במחלקת הבידוד, וחוץ מאנשי הסגל לא ניתן היה לאיש להיכנס. מאד התגעגתי, והרגשתי עזובה... ואמא עמדה יום יום נשענת על מקלה בחצר ביה"ח, מתחת לחלון שדרכו יכולתי לראותה.

מביה"ס "אוולנה דה רוטשילד" יש לי זיכרונות רבים, אך לא כולם נעימים. ביה"ס היה שייך לאגודת הידידות של יהודי אנגליה, והאווירה בו הייתה בבואה של ביי"ס אנגלי. ביה"ס שכן בבניין יפהפה, הייתה לו גינה נהדרת גדולה, אבל נאסר עלינו לטייל בה. ביה"ס היה היחיד מבתי הספר בירושלים שהייתה בו הסקה מרכזית. למרות התנאים הפיזיים הטובים לא אהבתי את ביה"ס.

את ליל מותה של אמא אני זוכרת בבהירות רבה. כל המשפחה היתה עם אמי ואנו, רותי אחותי ואני, נשארנו עם דודתנו, אצלה אכלנו ארוחת ערב. כולם חזרו בוכים וסיפרו לנו על מותה. אבי בכה וחיבק אותנו חזק חזק.

עתה, משנשארו שתי יתומות, התחיל אבא לחפש עבורנו פנימייה. לבסוף נתקבלה החלטה להכניס אותנו לפנימייה דתית של ביה"ס בירושלים. מימי הפנימייה זכור לי במיוחד ערב ההחלטה באו"ם על הקמת מדינת ישראל. כשהתקבלה התוצאה הסופית פרצנו בקריאות שמחה ואח"כ בהורה סוערת.

במלחמת השחרור נסגרה הפנימייה והבנות פוזרו במוסדות עליית הנוער ברחבי הארץ. אחותי ואני, שהיינו ילידות הארץ היחידות, נשלחנו הביתה וסבא וסבתא, בשנות הששים לחייהם – קבלו אותנו. מימים אלו, ימי מגורינו אצל סבא וסבתא, יש לי כמה זכרונות... זכור לי שסבא היה קם כל בוקר בשעה 3.00 יושב ולומד גמרא עד לזמן תפילת וותיקין. אח"כ היה הולך לעבודה, כאשר חזר היה יושב מחדש ליד דף הגמרא וממשיך ללמוד.

התמונה השנייה קשורה למלחמת העצמאות. כדי להעלות את המורל של תושבי ירושלים הנצורה החליטו, במוסדות הלאומיים, לעשות מצעד של המגוייסים החדשים, בני ה-17. הם צעדו ואנו עמדנו במרפסת והשקפנו על המצעד, לפתע הסתכלתי על סבא שלי כאשר דמעות זולגות מעיניו הכחולות, והוא ממלמל את ברכת "שהחיינו ואומר לי, תסתכלי "ידישע סולדטן" – חיילים יהודים.

לאחר המלחמה החיים חזרו למסלולם. המשכנו לגור אצל סבא וסבתא והצטרפתי לתנועת הצופים הדתית "שבט משואות", והתנועה הפכה לחלק מרכזי בחיי. גיליתי עולם של חברותא והייתי מאד מקובלת. נתתי גם את "קפיצת המדרגה" המשמעותית מבחינה לימודית. מוניתי למדריכה של ילדים צעירים ממני. בכיתה י"א התפרק גרעין הצופים שהקמנו ועברנו לבני-עקיבא. רבות אני חושבת על החלטה זו, שלמעשה קבעה את מסלול חיי העתידי. בעקבות הצטרפותי לבני עקיבא לגרעין עציון, הגעתי לקיבוץ יבנה שם הכרתי את אברהם, לו נישאתי בט' סיוון שנת תשי"ד 1954.

את אברהם היכרתי בקבוצת יבנה, במסגרת מחלקת נח"ל. ראיתי בחור צנום יפהפה ויחף. נאמר לי שהוא הבן הבכור של קבוץ יבנה, בעצם של הקיבוץ הדתי כולו. תקופת הנח"ל ביבנה הייתה תקופה מלאה בחוויות. גרנו במחנה הנח"ל שהיה בשולי הקבוץ, בו היו צריפים ממוקמים בצורת ח' ואת הח' סגר מבנה המועדון, שבו התנהלו כל חיינו החברתיים. ביבנה עבדתי בלול, כי חשבתי שזה יותר "חלוצי", לעבוד בענף חקלאי. אברהם בתקופה זו עבר לסעד, הוא השתייך לגרעין ז' שהשלים את סעד ואילו אני וגרעין עציון עלינו להיאחזות בגליל העליון. נפגשנו רק אחת לחודש, גם זאת בזכות ראיית הנולד של אריה קרול ז"ל, שהחליט שכדאי "להשקיע" במערכת היחסים הזאת וע"י כך להבטיח את הצטרפותנו לסעד.

כאמור, בתקופה זו הייתי בהיאחזות "נחלאים הירדן" בתפקיד סמלת תרבות. ההיאחזות היתה בעצם בתוך שטח ההפקר המפורז. הסיבה להקמתה היתה החלטת המוסדות להטות את מקורות הירדן לצורך קו ירדן-נגב. הסורים איימו לפוצץ את הגשר ולהטות את המים אליהם. בתגובה – עלו הבנים של הגרעין מדי ערב על מדי משטרה וירדו לשמור על הגשר.

אחר כחצי שנה, קיבלתי סוף סוף העברה לשל"ת לסעד. בסעד הצטרפתי כחמישית לחדר במחנה הנח"ל. במשק עבדתי, בעיקר במטבח ובחדר האוכל. לעיתים עבדתי במכבסה. העבודה והתנאים היו אמנם קשים, אך ההרגשה והאוירה היו מעולים. היינו חבורה צעירה ותוססת ומגובשת.

יום החתונה חקוק לי היטב בזיכרון. היום המקורי נקבע לח' סיוון תשי"ד אולם נישאנו בט' סיוון, משום שאברהם שכח את הטבעת. שמלת החתונה נתפרה בסעד. אבי לא יכול היה להגיע לחתונה כי לאחר שכבר נקבע התאריך הוא הוקפץ לנסיעה על האוניה "נגבה" עליה הוא עבד כשף ראשי. השמחה והריקודים נמשכו אל תוך הלילה, עד כי שכחו לברך "שבע ברכות"... במסגרת הנח"ל קבלנו חדר למגורים ליד הגנראטור.

ערב פרוץ 'מלחמת קדש' (נובמבר 1956) התחילו לבצר את המשק. פלוגות טנקים ונגמ"שים התמקמו בחורשת האקליפטוסים מוכנים לקרב בהינתן הפקודה. לאחר הנסיגה מסיני ועזה, חזרו החיים למסלולם. היה פחות מתח ויכולנו להתפנות לעשייה בנייה, זריעה ונטיעה.

בתקופה זו שימשתי כמורה בחברת הנוער. קודם לכן ביבנה, צברתי נסיון קצר כמחליפה בנוסף לנסיון שצברתי כמדריכה בצופים וכמורה לחיילים בודדים בהיאחזות. לסעד זה הספיק. ליפא אהרוני היה אז מרכז חברת הנוער. כשהחליטו בסעד לפתוח את כיתה ט' פנו אלי לשמש להם כמחנכת. לאחר מכן הוצע לי לנהל את ביה"ס היסודי המשותף – פלוס כיתה ט'. מלאתי את כל התפקידים, ללא הכשרה פורמאלית, להוציא קורס מרוכז של מנהלים

בתנאי פנימייה. בנוסף, בהיותי בת 25 עם שני ילדים(גלית ועדי), עשיתי בחינות חיצוניות בכדי לקבל תעודת הוראה.

בזמן היותי בהריון עם דן, נסע אברהם במסגרת חילופי חקלאים לשלושה חודשים להולנד. דן לא התחשב בתכניות של הוריו והקדים להיולד. מובן ששלחנו מברק לאברהם לבשר לו על הולדת בנו, ואכן בברית של דן, ראובן גיסי מילא את תפקיד "האבי". כינרת נולדה בשבת חוה"מ פסח בסורוקה. לביה"ח נסעתי לבד באמבולנס, כי לא רציתי שאברהם יחלל את השבת. שנה לאחר הולדת כינרת פרצה 'מלחמת ששת הימים'. כמנהלת ביה"ס באותה התקופה דאגתי להעסיק את הילדים במקלטים בעזרת צוות ההוראה, לאורך כל המלחמה.

שימשתי גם כמרכזת חינוך, מרכזת ועדת צעירים ומזכירת חברה. תפקיד זה חלקתי עם עמוס ברט, שהיה אז מזכיר פנים. בנוסף, לימדתי ביסודי ובתיכון ביבנה, עד להסבה המקצועית שלי ליעוץ חינוכי, אותו למדתי במסגרת התואר השני.

עם סיום עבודתי במערכת החינוך הייתי שותפה להקמת 'מנהלת משי"א' שהחליף בתפיסה ובמעשה את 'סידור העבודה' המפורסם. הרציונאל היה ללוות את החבר המהווה את המשאב החשוב ביותר במשק – בחיפוש עבודה והגנה על זכויותיו. הדרכנו גם את מנהלי הענפים בעבודה השוטפת מול העובדים ועזרנו להם להגדיר תוכניות חומש ולאתר עובדים חדשים.

לאחר שפרשתי לגמלאות החליף אותי בני גינזברג כמנהל משי"א ויונת לוי הצטרפה לצוות כ'חשבת שכר'.

לפני כ-7 שנים נכנסו יונת ובני לתפקיד ועתה אני "פנסיונרית".

ראיינה - חייצ'ה יקותיא



אלאה ואברהם ימיני
מזל טוב לנישואי הנכדה של צבי"ל קבר
בתם של גלית ואבי מצוץ



לכרמלה ולסלומיק קום
מזל טוב להולדת הנין הנם של מריט ויונת קום
נכד לריקי ולנוצט קום

להדר ולסוף סוקרי - מזל טוב להולדת הבת
למציין להלל ולשחר, לאלה ולאבי הלפרין ולכל המשפחה
שתזכו להרבה שמחה ונחת!



דיווח מחברת הנוצר: 'ערב מונולוגים'

ביום רביעי שעבר, נר ראשון של חנוכה, התאספו בחדר האוכל - בנות הפנימייה על משפחותיהן, המשפחות המארחות, מורים, חברים וחברות - ל'ערב מונולוגים' שהעלו בנות כיתה י"א וכבר הפך למסורת חנוכה. בערב זה, הבנות מדברות על עצמן בצורה פתוחה מול הקהל ועל התהליך שהן עוברות.

השנה הן עסקו בנושא "חיזוקים". ההכנות לערב זה על ידי הצוות התמקדו בעבודתן האישית של הבנות בכתיבת המונולוגים בהדרכתה של אסתר מרכוס - העובדת הסוציאלית שלנו שעמלה בכישרון רב גם על הבימוי. במלל, שירה, ריקוד ואף באמצעות סרט - סיפרו הבנות על חוויותיהן טרם הגעתן לפנימייה ובזמן מגוריהן כאן.

אצטט שורות חשובות שהוצגו על הבמה בפתיחות ובביטחון עצמי:

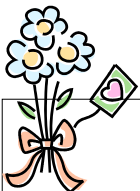
לאחר שעלבה בה מורתה במסגרת הקודמת הצהירה אחת הבנות - "קיבלתי החלטה - אני אראה לה! אני אראה למורה שאני מסוגלת להכל! אם רוצים אין זו אגדה". מרגע שקיבלתי את החלטתי התחלתי בחיפוש פנימייה. מקום עם אווירה אחרת, מקום שמאמין בי. היא ניסתה להחליש אותי ואני רק התחזקתי והתמלאתי כוח.

או מונולוג אחר:

והנה אני כאן. בהתחלה בקושי דיברתי עם הבנות. עדיין התביישתי. הייתי סגורה.. אבל לאט לאט התחלתי לצחוק ולהתחבר לבנות אחרות. גם הן היו ביישניות. הבנתי אותן והן הבינו אותי. היום אני אחרת. נו.. אז יש לי בעיה בלימודים. לא מתביישת מזה. דוגרי אני לא היחידה. זה שיש לי בעיה לא אומר שלא אקבל בגרויות. אני יכולה ואני רוצה. אמא, היית מאמינה שאעלה על במה? בחיים לא עליתי על במה.. הנה אני על הבמה! לא התביישתי- התחזקתי!

שמונה מונולוגים מרגשים היו בערב זה - כל אחד מהם מרגש בפני עצמו וחושף עולם מלא. אנו מצדיעים לבנות על כוחן להתחזק. הדברים נכתבים כאן בעלון לא בשבילן אלא בשבילנו! חברי קיבוץ יקרים, ערב זה מביא לידי ביטוי את גדולת המפעל הזה שנקרא "חברת הנוער" וכולנו שותפים בו. אני מודה בשם הבנות לחברי הקיבוץ, להנהלת הקיבוץ, למשפחות המארחות ולצוות הפנימייה על האפשרות להקים פרויקט 'חינוכי ציוני' ממדרגה ראשונה.

דגי סלואף



ברוכים הבאים!

להודיה (א'נלברט) ורנ'י ארוס ואתם הקטנה שילת-3פורה

אנו מאחלים למשפחה השתלבות נעימה אצלנו בקבוץ

ו. קליטה

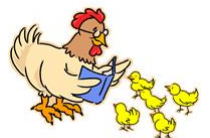
(משי' גרוס תגור בבית משי' פרייד שעברה לגור בבית משי' רבי לשעבר)

שעת סיפור בספריית ילדים

ביום ב' ו' טבת, 9/12

עם דקלה גינזברג

בשעה 17.30.



לאחר מכן ניתן לשאול ספרים

ודי.וי.די. עד השעה 19.00.

מונאניס בשמחה

מפתח 3 מיתח דמוגרפית

זה לא מכבר נכנסתי לתפקידי החדש-ישן בקידום נושא הצמיחה הדמוגרפית. הזמן המוקדש על ידי לנושא, אמור להיות כיומיים – יומיים ומחצה בכל שבוע. כזכור, אשתקד התקבל נוהל צמ"ד באסיפה, ועל פיו ומכוחו אנו פועלים. בשורות הבאות נעדכן בקצרה על התהליך המתרחש בסעד.

בפתח הדברים, אדגיש לא רק את השמחה הגדולה בלב, שאכן התהליך לו ייחלנו קורם עור וגידים, אלא גם את הקשיים העומדים בפנינו. ישנם קשיים טכניים לא פשוטים, ישנם גם קשיים תהליכיים-ארגוניים שונים, אך המורכבים יותר הינם הקשיים הניצבים בפני המשפחות המתלבטות. תהליך קבלה לחברות הינו בעל משמעות עמוקה. לא פעם אני נוכח בחיבוטי הנפש והמחשבה שיש למשפחות הבודקות את הצטרפותן לחברות מן המניין בסעד. לנו, החיים בסעד שנים על שנים, נושאים רבים בחיי הקיבוץ נראים כמובנים מאליהם. אותם הדברים בדיוק נתפסים לעיתים כבלתי מובנים בעליל, למי שמצטרף והגיע ממערכת חיים שונה. גם זמן הקליטה הנמשך שנה ושנתיים, וגם תהליכי ההסברה שלנו, לא תמיד מקהים את השאלות ואת הקושי. ראוי שנכיר בכך, ואני בטוח שבסובלנות ובסבלנות המחייבים את כולנו, גם נצליח במהלך מורכב ומשמעותי זה.

ונתחיל בדיווח מספרי:

במהלך שנת 2013-

התקבלה לחברות - משפחה אחת.

27 משפחות התקבלו למועמדות.

16 משפחות מתוכן כבר פנו להמשיך את התהליך לקבלה לחברות, בחודשים הקרובים. (7 מתוכן

מעוניינות לבדוק בנייה בשכונת שקד, 4 מעוניינות ברכישת דירה מהקיבוץ, 5 עוד לא החליטו).

11 המשפחות הנוספות אמורות לקבל החלטה במהלך 2014.

2 משפחות תושבים נוספות פנו להתקבל למועמדות.

3 משפחות חיצוניות הגיעו לקליטה לחברות - וכרגע בשנת התושבות.

10 משפחות צעירות נוספות של בני קיבוץ מתגוררות כרגע בסעד, במסגרת הסדר בית בקיבוץ לארבע שנים ראשונות לאחר החתונה. 2 מתוכן פנו להתחיל תהליך קליטה למועמדות.

מבחינת היעדים שהצבנו לעצמנו - עד אמצע שנה הבאה - קיץ 2014 - 24 משפחות שתסיימנה את התהליך ותתקבלנה לחברות ועוד 6 משפחות שתתקבלנה לחברות עד סוף שנת 2014.

וקצת על התהליך:

תהליך הקבלה למועמדות הוא מורכב וארוך. התהליך כולל ראיונות עם המשפחות, אבחון גרפולוגי, דרישה לווייתור סודיות רפואית, קבלת המלצות ממקומות העבודה, איסוף מידע ממערכות שונות בקיבוץ (חינוך, גיל רך, בית ספר, חברים, ועוד), חתימה על מסמך בקשה למועמדות, דיונים בוועדת קליטה, ודיון והצבעה במועצה. מהלך ההמשך - הקבלה לחברות, כולל גם הוא מספר שלבים: אבחון כלכלי, תשלום דמי קליטה, חתימה על חוזה משפטי, ושוב דיון בוועדת קליטה, אחריה דיון בהנהלת הקהילה, דיון באסיפה, והצבעה בקלפי.

כחלק מן הרצון ל"קרב את הקיבוץ" לנקלטים ולהעמיק את ההיכרות ברבדים שונים, הוצאנו שלוש חוברות שחולקו לנקלטים. **האחת** המתארת את סעד – ההיסטוריה, עולם הערכים והשקפת העולם, מבנה ארגוני, ומוסדות קהילה. **החברת השנייה** – הינה אוסף פרטים, מידע, טלפונים חשובים, אחראים שונים בקיבוץ לכל תחום וכו', ונועדה להקל על הימים הראשונים של "הנחיתה" בסעד. **החברת השלישית** הינה תמצות של נהלי החיים בקיבוץ המתחדש, ומבוססת על חוברת השינוי שהתקבלה באסיפה עם ההתאמות הנדרשות. חוברת זו חולקה לאחרונה למשפחות שהתקבלו למועמדות. בחוברות יש תועלת רבה, אך כאמור לעיל, בסופו של דבר תהליך הקליטה האמיתי נעשה בלבבות- של כולנו.

בקיבוץ המתחדש, ישנם לא מעט נושאים הקשורים למהלך הקליטה ומטופלים במקביל. למשל - הכשרת התשתיות לשלב ג' **בשכונת שקד**, על מנת לאפשר תחילת בנייה (זהו אותו הקבלן שבימים אלה מתחיל לעבוד על סיום התשתיות בשלב ב'). סיום החוזה המשפטי שלנו עם חברת "קורום" המנהלת את תהליך הבנייה המרוכזת (כרגע נמצא בבחינת עורכי הדין שלנו). לאחר החתימה על החוזה, ייקבע כנס דיירים, לאותם אלה המעוניינים לבנות בשקד (כעת מדובר על 3-4 משפחות חברים, וכ-7 משפחות נקלטים שהביעו רצון בכך). בכנס יוצגו הדגמים השונים, והמעוניינים בבנייה יחלו את מהלך העבודה מול מנהלת הפרויקט שתוקם (נציגי קורום, נציגי הקיבוץ, נציגי הבונים).

בשכונת מנגו (השם העברי של מנגו- שלושת הבתים המיועדים להריסה) אנו בשלב מציאת פתרונות דיור חליפיים למתגוררים שם, על מנת לפנות את האזור- כדי להרוס ולפנות את המבנים ולהכשיר את השטח לבנייה חדשה. במקביל אנו בוחנים רעיונות שונים, כדי להפוך את הבנייה שם לאטרקטיבית יותר.

בנוסף לכך, אנו באמצעו של תהליך עבודה עם האדריכל של הקיבוץ על מנת לבחון את זכויות הבנייה (כמה ואיך ניתן להרחיב) של כ- 20 דירות בתחום הקיבוץ הוותיק. וזאת כדי שהשמאי יוכל להעריך את עלות רכישת זכויות המגורים בכל אחת מהדירות הללו, על מנת לאפשר לחברים חדשים לעבור אליהם ולשפצם במידת הצורך. אנו מקווים שנקבל את המידע בימים הקרובים ונוכל לקדם את הבאת השמאי, ובעקבות כך לפתוח את תהליך הקבלה לחברות לכאלה שאינם מעוניינים בבנייה חדשה אלא בבית מהקיבוץ.

נושא נוסף הקשור בטבורו לנושא הנ"ל- הוא **שיוך דירות**. הנושא הוקפא תקופה ארוכה ממספר סיבות. לאחרונה ישנן התפתחויות מעניינות בדו-שיח שבין התנועה הקיבוצית ומנהל מקרקעי ישראל, על מנת לאפשר מהלך שיוך חוזי בכל הקיבוצים.

אנו בחרנו לאחרונה פעם נוספת את הצוות באסיפה, וחידשנו את פעילותו. בקרוב נביא לדיון ציבורי את התפיסה שנראית נכונה בעינינו, ובעקבותיה את הצעת התקנון/נוהל שמפרט אותה.

כפי שניתן להבין מהדיווח הנ"ל, נושאים רבים לפתחנו, ועלינו להשתדל לקדם כל אחד מהם בנפרד, ואת כולם יחד במקביל, כדי ליצר את הדרך לצמיחה הדמוגרפית.

נקווה בעז"ה שהמשימה אכן תצלח, שהצמיחה תצמח, ושהקיבוץ כולו ישמח.

צפר life